

Clarissa a jiné texty

Jana Krejcarová

Jana Krejcarová
CLARISSA

© CONCORDIA, nakladatelství & vydavatelství, 1990

ISBN 80-900124-0-X

THE GREAT ARTIST OF THE FUTURE WILL GO
UNDERGROUND

DUCHAMP

Předmluva

Patrně málokdo měl již od nejútlejšího dětství tak těžký život jako Honza Krejcarová. Věru, že by si zasloužila svého životopisce a svoji monografii a komerce by si pochutnala na zfilmování jejího životopisu. Leč to vše se zřejmě nikdy neuskuteční, neboť jako tolik jiných obdivuhodných lidí, nezanechala po sobě nic než nepatrné fragmenty (odhlédneme-li od literatury výdělečné). A přece byla pro generaci začínající na samotném sklonku čtyřicátých let postavou uhrančivou – pro jedny v pozitivním, pro jiné v negativním smyslu. Mezi ty, kteří ji přijali jako pozitivum, aby pak nan ni už nikdy nezapomněli, patří Vladimír Boudník i Karel Hynek a ovšem Ivo Vodseďálek a já, protože jsme zbyli už jen dva, měli bychom snad uvažovat aspoň o sebrání vzpomínek a pomluv, které známe – dřív než se jí zmocní eventuelně hagiografie (neboť Honza ve zralém věku se dala pokřtít a byla od té doby upřímnou katoličkou). Fragmenty díla by se snad ještě mohlo podařit doplnit nejen

o Texty z terapie, ale i o korespondenci, kdyby se po ní začlo hned a intenzivně pátrat: ta by doplnila mnoho rysů, které v zachovalém torzu chybějí, např. její patologickou lhavost, jíž jakoby sublimovala nenapsané dílo. Umřela příliš brzo, ve dvaapadesáti letech, při autonehodě, dřív než nás i ji napadlo psát memoáry.

Nejvýznamnější působení – kromě neocenitelné zkušenosti z osobního styku – bylo však prece jen rezervováno kratší oučkové sbírce, jejíž název – citát z francouzské lidové písně – měl připomínat její incest s otcem. Tuto sbírčku tu otiskujeme s jediným dalším zachovaným zlomkem z let mládí, který i mnoha jejím přátelům zůstával dosud skryt. Clarissa je biografický dokument, který situaci, jež byla ve skutečnosti dokonale otřesná zejména v historických podmínkách přelomu let čtyřicátých a padesátých, líčí s jakýmsi nostalgicko – erotickým nadhledem, jehož hluboká poezie je sice narušena určitou formální nepropracovaností, ale je trvalou konstantou textu. Formální nepropracovanost pak je prostě dána tím, že text vznikl (či vznikal) za nepředstavitelně těžkých životních podmínek společenského psance, jenž bez bytu, bez potravinových lístků, bez zaměstnání a bez koruny se prakticky pohyboval mezi jednotlivými krátkodobými vazbami a přespáváním po kanálech a půdách (event. postelích za patřičnou protislužbu). Významná je ale i quasifilosofická rovina textu, která vyjadřuje nejen sen párii, ale i velmi pozoruhodnou reakci levicového intelektuála na rozkvět stalinismu v Čechách. Obhájení svobody jedince

na stanovisku proklamativně dekadentním (zde ovšem nejvíce zprostředkovaném reflektovaným studiem markýze de Sada) se od té doby objevilo v podmínkách stalinismu vícekrát¹ a bude nepochybně i v současnosti a blízké budoucnosti ještě častěji proklamováno.

Egon Bondy, 8. 4. 1990

---

¹*některá díla Ivo Vodseďálka z poloviny let padesátých ale nakonec vlastně i můj Deník dívky z r. 1971 a ovšem celá vlna „neodekadence“ v letech osmdesátých v českém undergroundu*

Clarissa

Předesílám, že se tato knížečka zrodila z nostalgie, nebo – chcete-li – z nudy, což je ostatně totéž, z rozmrzlosti a rozmaru, neukojenosti a masturbací. Už mne znudilo pozorovat vzrůstající dokonalost svých nehtů a snít o pózách, ve kterých lze přijímat buržoazní přátele.

Přitom při všem by ale bylo mýlkou se domnívat, že se jedná o knihu existenciální – ani toto označení není přípustné. Neboť jestliže moje sny a erotické touhy dospěly nepřítomností milencovou tak daleko, že dochází k napsání této knížky, není v tom nic existenciálního, věc je celkem zákonitá a podléhá spíše psychoanalýze než sartróvským barvůrám nesmyslného lenošení – a to i tehdy, připustíme-li, že vznik je týž.

I

Jestliže popustíme uzdu své fantazii, musíme si přiznat, že onen vybroušený styl dekadence, vlastní jenom – nebo alespoň především buržoasii, vyžaduje značného finančního nákladu. To znamená, že všechny naše sny jsou předem podloženy takovým množstvím prostředků, že je o nich možno diskrétně pomlčeti a znamená to všechno také, že jsou dvě cesty, kterými se lze vyhnout měšťácké prostřednosti. Jedna je cesta revolucionářské úchylnosti, jistě zajímavá z hlediska (ryze) vědeckého, druhá je cesta buržoasie, jejíž prostředky dovolují prožívat všechny sensitivní neštěstí estetickým způsobem, buržoasie, k níž přichází smrt s lalakovanými nehty a nadýmání se jí ze slušnosti vyhýbá. Její zvracení je mdlé a děje se mezi perskými koberci a její vyměšování lze popisovat hodiny a hodiny, neboť její výkaly dopadají do mísy z cibulového porcelánu nebo pozlaceného křišťálu. Přiznám se, že mě až na několik týdnů zatmění ducha nenapadlo volit jinou než onu druhou cestu. Jistěže se vší pokrokovostí, které jsem schopna. A současně s tím musím zdůraznit, že všechny mé snahy po získání dostatečného materiálního podkladu pro realizaci své jemně perverzní poezie, nesly se současně i potřebou naprosté nesmyslnosti. Tragedie byla v tom, že k děláni revoluce mám příliš dlouhé nehty a k realizaci buržoasních snů málo

nadání a mnoho sklonů. Myslím, že kdybych se narodila v roli Marie Antoinetty, byla bych francouzskou revoluci uspíšila o několik let. Jako dcera pokrokové žurnalistky a surrealistického architekta, mohu se pouze vykašlat na všechno, co revolucí jenom zapáchá.

II

Clarissa – neboť to je ono jméno, které mě pronásleduje už po mnoho měsíců – se pomalu stala reálnou bytostí. Obsypána neštovicemi několika mých špatných textů, vyčistila si pleť mými sny o erotické úchylnosti milence o několik let mladšího než jsem sama. Chmýří na jeho pohlaví se stalo zralým pralesem, slepeno dosud krví předčasné deflorace, dovoluje vstup do míst, kam jinak je přístup přísně zakázán.

Clarissa nechávající se unést tělem svého milence-dítěte, dítěte-milence, stala se fantomatickou bytostí, jejíž znaky pomyslné krásy hraničí s pohlavní rutinou. Ostatně jejího milence lze brát smrtelně vážně – je totiž dosud chlapcem – a nedovoluje zatím Clarisse, aby mu to příliš připomínala. Stydí se za své mládí a za neohrabanost s níž se dotýká jejích ramen, nemaje dosud tušení, že jsou krásná. Nemiluje ostatně dosud Clarissu, miluje pouze svou lásku k ní, miluje ji prostě proto, protože je

tím, co Picasso nazývá „znakem ženy“, je pro něj jediné poznatelné. Bude ještě dlouho trvat, než pozná Clarissu a než se zamiluje do jejího těla a jejích hbitých prstů, kterými se zatím nechává vzrušovat. Konec konců se stydí i za svou neschopnost vzrušení a hraje své milence na lůžku noc co noc divadlo bouřlivých orgasmů.

Clarissa sama mu propadla bez výhrad a obvyklého chladu. Je příliš mlád, než aby nefascinoval, příliš nevykvašen, než aby nebyl opojný. Clarissa, ostatně v té době propadlá alkoholu, se velmi snadno opíjí údem, jehož erekce dávají tušit jedny z prvních vzrušení.

Babtist – neboť tak jej v duchu nazývá – snaží se dotýkat jejích nader se zdáním světácké zkušenosti a jeho touha po znásilnění vede tak daleko, že se stává aktivním milencem, zanechávaje Clarissu plnit svou vůli – nutě ji, aby jej znovu sama znásilňovala.

III

Mluvím-li o tom, že volím cestu buržoasní nadřazenosti, se vši pokrokovostí myslím toto své tvrzení naprosto vážně a ráda bych mu předem nebo aspoň posteriori ulomila hrot Daliovského sakrasmu.

Znamená to totiž, že mi není nic odpornějšího, než nesmyslná humanita emigrantů a nepravděpodobné renegátství II. internacionály, že lze – alespoň pro mne – žít

jenom ve snu a styk s realitou mě děsí a naplňuje tento sen pocitem hrůzy, strachu a děsu.

Styk se realitou, ono pověstné zaklínadlo lidí, jejichž pohlavní činnost se vybíjí souložemi s preservativy a jejichž intelekt stačí na obsahnutí značně silných naučných slovníků římského práva, lidí jejichž dotazy po vašem zdraví se zakládají na tom, že jste před nimi zakašlali nebo kýchlí a jejichž touha po poezii se vybíjí „mimo realitu“, totiž v jejich „soukromí“. Prostě lidí, kteří vyhradili poezii část svého času,² a vyjedou-li z Prahy na výlet do Hradce Králové, skutečně tam dojedou, a to i tehdy, vydají-li se na cestu s milenkou nebo svazkem veršů.

Nenávidím je, jsou mi odporní tito cílevědomí lidé, kteří vyhradili poezii část svého času, jako každému ze svých koníčků, pro které ona zraděná, nepřekvapivá břečka, kterou za poezii vydávají, se omezuje na napsání verše a nahodilé setkání s prostitutkou v noci, kdy se vracejí ze „zábavních podniků“. Nenávidím je stejně jako rozházené (rozmáčené)³ kostky cukru na krajích tácku s kávou a nikdy se jich neptám, co se jim zdálo.

---

²„vyhradili poezii část svého času,“ – v rukopisu škrtnuto – pozn. vyd.

³„rozházené“ nebo „rozmáčené“ – v originále nečitelné – pozn. vyd.

IV

Abychom porozuměli Clarisse a Babtistovi, je nutno se vrátit o kousek zpět, totiž do doby, kdy Babtist, jehož podvědomí se bouří proti Clarisse vši silou svých osmnácti let, vyjíždí s ní s jejím skoro milencem, svým přítelem na jednu z těch pitoreskních cest, které Clarissa podnikala po zhroucení svých snů o surrealistické přítomnosti.

Babtist se vydává na cestu přesvědčen, že jeho přítel je skutečně milencem Clarissy, nebo alespoň v domnění, že je dosti silen, aby sám sebe přesvědčil o tomto nepravděpodobném faktu. Je to fantastická cesta a ani Clarissa, ani Babtist se nesnaží zbavit jí pitoresknosti. Domnělému milenci je ostatně přisouzená velmi důležitá úloha – úloha sebeobrany obou stran. Neboť Babtist se snaží mimo jiné o to, aby ucelil svůj charakter nebo jej aspoň projevil v chování vůči tomuto příteli, jehož uhry a smutný nos vzbuzují v Clarisse upřímný odpor. Je to cesta, jejíž dny jsou vyplněny očekáváním večerů ve společných pokojích a jejíž noci jsou poznamenány skvělými – přestože neuskutečněnými – představami o vstupu na lůžko, o políbení. Neboť je věcí nejsmělejší a nikdy později není třeba tolik odvahy, jako v okamžiku, kdy chceme prvně políbit svou milenku. Je to cesta, na níž se Clarissa s Babtistem a svým pitoreskním přívěskem ocitají v situacích, obdobných situacím Aliho v zemi divů a Hermíny, přítelkyně

Stepního vlka. A tento přívěsek nazývající se přítelem milencovým a milencem milenčiným, končí neslavně, stejně jako plch, který byl posléze nacpán do čajové konvice, v okamžiku, kdy Clarisse dopadá do klína růže z umělé hmoty pod elektrickým měsícem periferie vnitřního města. V okamžiku, kdy se Babtist rozhodne, že při své první příležitosti, která se naskytne, Clarissu políbí.

V

Může být něco smutnějšího, než okamžik, kdy políbíte svého milence? Je to hloupé a nesmyslné, banální a okouzlující, ale je to především strašně smutné.

První polibek daný novému milenci chutnal mi vždy jako políbení otce v době, kdy matka nebyla doma. Je to incestní a zdá se, že to nebude mít pokračování. Je to vždy opakování zážitku, při němž můj první milenec zachycoval deflorační krev na bílý šátek a já jsem se ho velmi udiveně, trochu rozlítostněna – přestože s pocitem jisté pýchy – ptala: „Tak už nejsem panna?“ A on mi s pocitem téže lítosti a úplně jiné pýchy odpovídal: „Ne, teď jsi moje milenka.“ Byli jsme potom dlouho oba smutni a utěšovali se tvrzením, že je nám velmi krásně a že se velmi milujeme.

VI

Prvá noc, kterou Clarissa a Babtist strávili spolu znamenala pro oba jistý zlom.

V Clarissině mansardě, v jedné z těch místností na předměstí, poetických svou vyhlídkou a reálných svým ústředním topením, v době kdy Clarissa už sejmula všechny obrazy ze stěn v předtuše brzkého konce tohoto pokojíku, zanechávala jej v nepředstavitelném nepořádku, v této době a v přítomnosti Babtista a milence, jehož láska byla nutně dojemná a jednostranná, vyzvala Clarissa Babtista, obřadně mu vykajíc, aby ulehl k ní na lůžko. A Babtist, jindy tak rozpačitý a opatrný v milenčině přítomnosti, přijal onu nabídku s jenom onou trochou zdráhání, která ma zaručovala, že bude sveden, a s onou dávkou ochoty, která mu zaručovala, že se toto svedení děje s jeho vůlí.

Nebyl dosud postaven do situace, jejíž pitoreskní grotesknost by byla samozřejmější a jejíž samozřejmost by zaručovala více pitoreskní grotesknosti.

Protože ulehli potmě, mohla se Clarissa usmát na svého milence, aniž by pochopil, že se usmívá jemu. Ostatně si dosud stále nebyla jista, neboť Babtistův neurčitý charakter nezaručoval ani ono políbení, o kterém byla přesvědčena.

VII

Nekonečně dlouho sunul Babtist svou ruku ke Clarisse a byla to nesmírná cesta, kterou v tuto chvíli urazil. Byly v ní všechny pozdější lži a minulé pravdy, bylo v ní pohazení a rána – nevěděl do posledního okamžiku, jestli Clarissu pohladí nebo uhodí. A snad, kdyby si byl jist, že Clarissa vykřikne, snad by jí byl uhodil. Konečně požádal Clarissu, aby mu půjčila svou ruku a nahnul se nad ní tak neuměle a s tak sevřenými rty, jako by se bránil. Nebyl to ostatně jeho první polibek a nebyl by to býval ani jeho první orgasmus.

A potom Clarissina zkušenost zaručovala mu předem odpuštění a její revoluční pojetí charakteru dovolovalo mu bránit se všemi prostředky pod záminkou, že není první napadený. Ostatně nebyl.

VIII

Používám-li slova ambivalence až příliš běžně, je to především proto, že neznám vrchol, který by neobsahoval – alespoň latentně tento divný pocit.

Ostatně pod štítem ambivalence konají všechny své zločiny ona neurotická individua, jejichž notorická prohnanost jim brání v jiném než zločinném chování. Nutno

si ovšem uvědomit, že zločin smí být chápán jedině z přebytku síly – přesto, že je obvykle páchán za slabosti. Troufala bych si dost přesně vymezit tuto hranici a musím říci, že mi je tak málo věcí odporných jako slabost. Slabost oněch bytostí, jejichž lásky a politické přesvědčení musí být chráněny ochrannou známkou zákona a jejichž rozpory mezi jejich přesvědčením a stávajícím míněním státu, mají být řešeny zásahem rozhlasu a policie.

Slabost, která nutí k úskokům proti bezelstným a k vítězství nad silnými.

Neboť je to jediná síla, která má právo zvítězit nad silou, jediný subjekt, který má právo přemoci subjekt druhého.

IX

Tyto samozřejmé pravdy, které dovolují, aby se člověk pohyboval na samém okraji sopky a udržel se právě na jejím fascinujícím pokraji, nebyly tehdy Babtistovi známy.

Věděl jedinou věc, že musí přemoci Clarissu, aniž by se vzdal rozkoše být sveden a že nemusí zachovávat věrnost oněm ideálním jejichž prolhanost mu pomalu začínala být zřejmá.

Po oné noci, kdy Clarissu poprvé políbil a jenom políbil – zdálo se, že se všechno začíná hroutit. Z milence

se stal slídič a policejní donašeč, z policejního špeha se pomalu stával milenec. Krutá proměna. Nezbylo než Clarisse lhát, nezbylo, než vydat tajemství první soulože jako klíče od jejího bytu a její sny.

Babtist ztrácel půdu pod nohama. Nechtěl mít nic společného s tím, co nazýváme Clarissinou bezcharakterností a amorálností a aby potvrdil, jak je mu to vzdáleno, odcházel od jejího klína na policejní ředitelství. Prodal svůj anarchismus za kus cti a svou čest za milenčino políbení.

Tvrdil Clarisse, že je jeho první milenkou, a Clarissa mu věřila. Věřila mu ostatně téměř ve všem. Lhala mu jen v těch věcech, které nás fascinují a které se netýkají nikoho než nás samotných a protože chtěla, aby jí Babtist věřil, věřila mu sama. Věřila jeho odluce od morálních norem, které sama nevyznávala a věřila jeho orgasmům.

A trvalo to mnoho a mnoho hodin, trvalo to dni a noce, ve kterých Babtist přicházel a objímal Clarissina ramena stále více s vědomím, že jsou krásná.

Clarissa se konečně odhodlala k další ze svých šílených cest do neznáma, na kterou vzala Babtista sebou.

X

„Nepolíbím tě, nebudu-li chtít. Nesvedeš mě.“ Ubohý Babtist. Jak si říkal o svedení. A jak byl nešťasten, když

podléhal. Ubohý a slabý, neboť ani podlehnout nedovedl. I po tomto šíleném odevzdání zůstalo mu dost síly k tomu, aby vydával ...⁴ Clarissiny své rodině a policii.

XI

Po návratu z tohoto nesmyslného výletu vztah mezi oběma milenci se stal ještě podivnější. Babtist se stal vůči Clarisse podezřívavým a současně se marně pokoušel ubezpečit sebe i jí o tom, že je všechno v nejlepším pořádku. Svými sny o její kráse zahnal Clarissu na samotnou mez zákona a sám udavač, snaží se v poslední chvíli zahránit co se dá. Neboť dvě věci se nesmí nikdy dozvědět: že se ji snažil vydat zákonům a že měl před ní milenku, kterou nemiloval. A v této šílené situaci Clarissa stále více a více miluje Babtistu, Babtistu, kterého nezná a o kterém si udělala představu, která skutečnosti odpovídá velmi málo. Neboť Clarissa - přestože to nepřiznává, miluje Babtistův charakter, miluje jeho šíji a jeho anarchismus. Ostatně Babtistova šíje je dost žádoucí na to, aby přesvědčila milenku o všem ostatním. Konec konců i o tom, že je milována.

---

⁴v originále chybí slovo – pozn.vyd.

XII

Musím říci, že amoralita má pro mne cenu jenom tehdy, je-li umělecky dokonalá, l'art pour l'artistická a nutná. V okamžiku, kdy se jí dostává sebeochraného cíle, stává se objektem hlubinné psychologie a trochu trapnou záležitostí.

XIII

Clarissa a Babtist procházejí dalším obdobím svého vztahu, který se ostatně vyvíjí každou hodinu a kterému Babtistova matka dává heroickým způsobem incestní ráz.

Kolem Clarissi se hromadí Babtistovi pletichy a údy, střídají se vinárny a autodrožky, přepych barevných látek a rudých nehtů a sebevražd... a lží.

V tom všem Babtist – a poprvé snad téměř upřímně – ubezpečuje Clarissu o své lásce. Udělá to na malém útržku lakovaného papíru – neboť přece jenom je trochu rozpačitý. Ostatně je příliš nejistý po těch minulých dnech. Přesvědčuje dosud své přátele o nesmyslnosti svého vztahu a o jeho nicotnosti.

Clarissa se pomalu dozvídá o pletichách svého milence. Stává se téměř moudrou – Babtist se jí stal docela příjemným.

Janičiny vzpomínky

Milá Janičko,

tenkrát ten večer, kdy jsi mně četla tyto své zážitky, Tvojich dojmů sem tak důkladně nechápala, neměla jsem tenkrát širší rozhledy, až dnes dovedu více slov, Tvou rukou psanou si vysvětliti.

Tenkrát jsem to tak nechápala, ale dnes jsem porozuměla.

Janičin deník (psáno v penzionu)

Milá Janičko,

prosím nezlob se, bez Tvého svolení jsem si dovolila tento *smutný deník Tvého života*, Tvojich vzpomínek Tvého prožití Tvojich dojmů zážitků přečíst za těchto okolností kdy se mě tolik po Tobě stýskalo bylo mě smutno.

Tvá přítelkyně
(podpis nečitelný)

Ediční poznámka

Skutečnost, že mi Jana Krejcarová svěřila rukopis Clarissy někdy v roce 1951 do opatrování, byla zřejmě spojena s nadějí, že jej opíše pro edici Půnec i se záměrem, že právě toto nechce. Je pochopitelné, že její hluboce intimní myšlenky musely a nesměly být zveřejněny zároveň. Snad to byl i záměrně promyšlený útok na mne. Faktem je, že jsem s neuvěřitelnou naivitou prózu opsal a za několik dnů odnesl s jinými novými svazky Půnoci M. Medkovi. Jeden exemplář každého vydaného svazku byl uschován právě u něho. Šlo se nás tam tehdy víc: E. Bondy, Dagmara a tehdejší přítel Jany K. Ona sama tam nebyla. Ještě tentý večer mi telefonovala, že pokud jí všechny čtyři exempláře včetně rukopisu ráno nevrátím, odchází na policii. Není mi jasné, co by byla chtěla udat, ale snad stačilo označit nás za trockistické centrum. Jisté je, že v oné době se pro jistotu nejprve zatýkalo a pak se ověřovala vina. Nezbývalo než Janě vyhovět. Do rána jsem celý rukopis opsal a uložil. Kapitola IX svědčí o tom, že její život byl v hluboké jednotě i rozporu s tím co psala. Její hrozby se nikdy nestaly skutečností. Z mého uchovaného rukopisu jsem nyní opsal Clarissu podruhé. Bez jakýchkoli jazykových úprav.

Naposledy jsem s Janou K. mluvil několik týdnů před její smrtí počátkem osmdesátých let. Měli jsme spolu několik velmi dlouhých a velmi krásných rozhovorů. Jsem si jistý, že by proti současnému zveřejnění neměla námitky.

Opsal jsem i poslední stránku, nebo snad přiložené dva dopisy – to se již nepamatuji. Byly okouzlující, neboť jimi přechází sen ve skutečnost a skutečnost se stává snem.

Tedy Jano „prosím nezlob se, bez Tvého svolení...“

V Praze 5.března 1990, Ivo Vodsed'álek

V zahrádce otce mého

Budeme jezdit na koníčku
jako když jsme byli malí
jako když jsme byli velcí

Létání v aeroplánu
Létání v posteli

Nemrdám ráda v přírodě
nemohu přitom roztáhnout nohy

A pak lezou mi po nich brouci

O tom mrdání vyjde zvláštní číslo večerníku
v Lidových novinách o něm bude úvodník
nadepsaný Dělejte to jako já

Popelčin strevíček padne jako ulitý

Moje kunda také
ale jen někomu

Ne jedinému ovšem
Tobě by jistě padla

Kundy se šijí na míru
a krejčímu se přitom říká
Dejte mi tam hedvábnou podšívku
a knoflíky nedávejte
budu ji nosit stejně rozepnutou

Šijí se tedy stejně
jako pánské prádlo

Můžeš mi vylízt prdel
jestli ti to působí radost

Mně ostatně také

Přišel s vlásky učesanými jako malý chlapeček
a hráli jsme si na maminku a na tatínka

Ale tatínek nebyl on
a tak jsem šla k lékaři

Kdyby to byl on
šla bych ostatně také

Do řitě dneska ne
bolí mne to

A pak chtěla bych si s tebou napřed povídat
protože si vážím tvého intelektu

Lze o něm předpokádat
že je dostačující
k mrdání směrem do stratosféry

21. 12. 1948

Dopis

Milý, milý, milý a vůbec zkrátka, že jo, tak jsem si pokud vím půjčila stroj na to, abych abych vypsalala materiální základnu pro děti, pro nás, prostě pro všechny, a teď tu sedím a píšu milostný dopis – někde něco není v pořádku – anebo je to asi naopak v dokonalém pořádku, jenomže to je zase jinak průser, takže si jeden nevybere.

Ale cítím tvoje políbení pořád na rtech – banálněji se to asi nedá říci, ale je to tak a já jsem už dost stará na to, abych se nemusela banalitám vyhýbat. Dost stará a dost zamilovaná – jsem asi ke všem věcem, o kterých jsme mluvili a které s námi souvisí také ještě zamilovaná – a zjišťuji to na stará kolena s trochu pobaveným údivem, ale protože svět není ani trochu uvěřitelný, tak to беру za dané. Vezmi to také tak. Kdybych měla sklon k tomu, věci si dramatisovat, stala bych se fatalistou a byla bych

přesvědčena, že je v tomto vztahu něco osudového, jenomže fatalista nejsem a tak si jenom říkám, že Bůh je mocen a děj se jeho vůle – zejména pokud tak dokonale odpovídá tomu, co je mi příjemné.

Nezúčastněný divák by mohl říci, že kdybychom se byli nepoznali, mohli jsme zůstat ledasčehoš ušetřeni, ale já bych nechtěla zůstat ušetřena ani jednoho společného průseru, ani věcí zlých – nebo zdánlivě zlých – bych nechtěla zůstat ušetřena – proto jsem jich asi taky ušetřena nezůstala, budiž za to Bohu díky.

Říkáš, že mám nerada Tvou sentimentalitu – velmi se mýlíš, miláčku, opravdu se velmi mýlíš. Mám ji velmi ráda a potřebuji jí, jenomže jsem potřebovala taky moc let na to, abych jí uvěřila. Dnes ji chci, ne proto, že bych našla obzvláštní zálibu v sentimentalitě, ale proto, že je od Tebe, že je prostě součástí Tebe, součástí nás.

Nikdy jsem neměla moc velký sklon k tomu, udržet si zdravý rozum, snad je to prostě tím, že nemám žádný zdravý rozum, nebo je to tím, že mám k zdravým a rozumným projevům odpor téměř fyzický. Jestli jsem někdy provedla v životě něco, za co se stydím, tedy to byly vždycky věci, které jsem provedla ze zdravého rozumu. Děkuji nebudu, chraňte mě moru, tyfu a zdravého rozumu, zdravý rozum jsou protialkoholické plakáty a řízené státy, zdravý rozum jsou preservativy a televizory, zdravý rozum je sterilní poezie, která slouží dobré věci,

ušetře mě proboha zdravého rozumu, při své vitalitě vydržím víc, než kdokoli jiný, ale na zdravý rozum umřu do týdne tou nejsmutnější smrtí, která existuje, zdravý rozum ve mě likviduje všechno, co na mně má nějaký smysl, zdravý rozum mě zbavuje potence, jakékoliv potence, od erotické až po intelektuální. Lze mi tedy věřit, že to není zdravý rozum, co mě vede k úvahám o tom, že budeme-li spolu, tedy jenom po opravdu svobodné úvaze. Ale právě proto, že nemám ani špetku této obskurnosti, tak nesmírně ctěné a vážené v tomto iracionálním světě – (je to ostatně dost podivuhodné, jak tento iracionální svět se opírá o svůj zdravý rozum) tedy právě proto si nedovedu klást žádné meze, nechci si je klást totiž. Nejsou z mého světa. Cítím-li Tvoje políbení, chci další políbení a myslím si, že je to tak v pořádku.

Byla jsem s tebou mockrát za tu dobu šťastná – jenomže se to stále stupňuje, není to normální, ale stupňuje se to, myslím si, že jsem ještě nikdy nebyla tak šťastná, jako dnes, tak šťastná jako cestou po Letné, cestou po nákupech, na poště u telefonu s vědomím, že na mně čekáš, po odchodu z Holešovic kdy jsem se nemohla od Tebe odtrhnout a věděla jsem, že se nemůžeš Ty odtrhnout ode mne, v hospodě kde jsme byli pod záminou piva a limonády, cestou v elektrice, v okamžiku, kdy jsi mával za mnou, snad jsem blázen a snad jsem já tentokrát ten, kdo je nesnesitelně „sentimentální“, ale nemohu za to,

byla jsem po celou tu dobu bláznivě a bezhlavě a klidně a nádherně šťastná. A jsem i teď, přesto že tu nejsi a že kdybys tu byl, psala bych svou novelu a Ty bys seděl naproti nebo vedle nebo kdekoli, dělal si své a bylo by to dobré, nesmírně dobré by to bylo a bylo by to skutečné doma, tak jak si doma představuji a jak je chci a potřebuji. Ale přesto, že to není a že jsi teď někde děsivě pryč, přesto jsem šťastná, jenom jsem nemohla přijít domů a začít něco dělat, začít to dělat jakoby nic, jen tak, takže jsem začala psát dopis, který nemá žádný účel ani smysl, kterým nechci nic říci ani nic vyřešit, ale to myslím nemusím vysvětlovat, to asi pochopíš a nebude Ti to vadit. Budeme asi ještě často v situaci, kdy budeme muset něco řešit, to je dobré, tomu se člověk nevyhne ani v socialismu. Ale asi budeme také často v situaci, kdy budeme dělat věci jen tak, z radosti, z pocitu štěstí nebo čert ví z čeho, prostě tak, jak teď píšu.

Ani nevíš, jak jsem pyšná, (vždycky jsem k tomu měla sklony, jak je ti asi známo) ale ani nevíš, jak nesmírně jsem pyšná na to, že Tě mám, že mě miluješ (myslím si totiž, že me miluješ) na to, že Tě miluji já, na to, jaký jsi a kdo jsi. To myslím velmi vážně. Zbyňku, vážněji, než si snad dovedeš představit. Říct, že si Tě vážím, by sice byla pravda, ale ne celá pravda, jenom kousek. Je to ještě něco jiného, je to jistota Tvé neopakovatelné vyjímečnosti, ze které pramení moje pýcha. Neobdivuji se tvému inte-

lektu, považuji ho za samozřejmý, to je v pořádku. Ale co mě vzrušuje téměř tělesně je fantastická sloučenina intelektu s úplně nepřičetně logickou irracionalitou, ona filozofická poezie, poetická filozofie, o které jsme dnes trochu hovořili, ale která ve svém dosahu jde ještě daleko za mez toho, o čem byla řeč. Není to totiž tak, že jsou vedle sebe dvě věci – filosofie a poezie – je to tak, že se jejich sloučením vytváří věc třetí, jejíž hodnotu snad ani nelze dohlédnout. Není většího omylu, než Tvůj strach ze šarlatánství, i když je naprosto pochopitelný. Ale vzniká z předsudku, který praví, že filosofie je nezáživný výsledek vzdělanosti a poezie pilná práce na národa roli dědičné. Ani jedno ani druhé není pravda, vzdělaná filosofie je totiž dobrá pro akademickou půdu a sterilní mozky lidí, kteří v ní hledají obhajobu vlastní nicotnosti a pracná poezie je upocený nesmysl pro čítanky, upocený nesmysl pro vzrušování industriálních učitelek, který si jím oslazují jinak dost hořký úděl.

Mohu pochopit, že se těchto předsudků není snadné zbavit, ale přesto bych Ti ráda řekla, že se jich zbavit máš, staly by se koulí, která by Tě přikovala ke galejím služebnosti, vyplývá z nich totiž potom závislost a souvislost s věcmi, se kterými ani poezie ani filosofie nemouhou souviset. Od těchto předsudků je totiž jenom krok k představě, že filosofie má někomu sloužit a poezie někoho oblažovat, k hrůzné, situaci, kdy obě tyto věci ztrácejí

mysl který mají samy v sobě a začne se jim přičítat tisíce smyslů jiných, začnou se znečišťovat onou služebností, o které mluvím, a která je morem tohoto století a snad i morem mnoha století minulých. Začnou se znečišťovat tak, že ztrácejí posléze jakýkoli smysl vůbec. Čert ví, proč většina lidí, kteří se zabývají výrobou poezie, má představu, že tato poezie má být někomu k něčemu dobrá, proč se dostávají až do tak absurdní situace, že píšou pro lidi, do kterých jim nic není a kterým by za stržený honorář nekoupili ani malého ruma, ale které chtějí mocímermo oblažovat svými výtvoři. Díky tomuto stavu se křiví dílem poezie a dílem ti, kteří jsou jí oblažováni s nutkavostí hodnou věcí větších, kterým je vtoukáno do hlav, že jim poezie, vytvořená člověkem, se kterým by nevydrželi u stolu ani půl hodiny, přinese netušené emoce a vyvařené a destilované štěstí kulturního prožitku.

S filosofií je to ještě horší, jestliže z poezie se stává tímto způsobem služka, z filosofie se stává zproletarizovaná dívka z dobré rodiny, která se dala na uklízečku, což sice neumí ale zato jí to vynáší dobrý kádrový posudek.

Na jedné straně se od ní přímo vyžaduje taková nezáživnost a taková nestravitelnost, že ji slušný člověk nemůže konsumovat bez pocitu trapnosti a že se na ní může rajcovat jedině univerzitní profesor, který si ověřuje, že peníze vydané na jeho vzdělání nebyly vydány nadarmo, je to obzvláště povznášející pro hochy z chudých rodin,

kterí se vypracovali a čpí to dojemnými představami matiček, které udržují nadané syny na studiích praním vojenských podvléček. A na druhé straně se od ní chce, aby obhájila a unesla celou tíhu lidské slabomyslnosti, stavějí se na ní státní zřízení a používá se jako štetka na čištění latrin, má zdůvodnit zavírání ministrů a zdražování másla a má to zdůvodnit lidem, kteří nejsou schopni ani ochotni z ní pochopit jediný postulát. Nejsou to totiž schopni díky své nevzdělanosti, je to začarovaný kruh, ze kterého vyplývají ještě další hrůzy, například suverénní pocit nadvlády a moci těch, kteří se mylně domnívají, že něco pochopili. Každý průměrný pitomec, který jenom schodou okolností není mzdovým účetním a neúčtuje mzdově k většímu rozkvětu a blahu státu jenom proto, že má kousek mozkového závitu, který sice nestačí na nic víc, než na nacpání této velehlavy spoustou vědomostí, které jsou dílem zbytečné a dílem pro dotyčnou hlavu nepoužitelné, každý takovýto pitomec má utkvělou představu, že by měl řídit běh světa a že by to byl rázem „svět jako květ“, jen mu dejte do ruky několik kilo filozofické literatury a uvidíte, co vám z toho světa udělá.

Na štěstí je Bůh opravdu mocný a filosofie z rodiny velmi špatné, ale i tak se už podařilo natropit dost škod.

Jenomže ve skutečnosti každý filosofický postulát má smysl sám o sobě a každá básnické definice je ceninou, kterou není třeba domněle zvyšovat účelností. A to jsem

u toho, co chci říci, že totiž skutečné šarlatánství jsou školy, ze kterých vycházejí promovaní filozofové, lidé s patentem na filozofické myšlení – co to je za hrůzný a nelidský nesmysl, vyzkoušet někoho ze znalosti x – počtu učebnic a tím ho promovat zna filosofa, co to je za probohaživéhojediného za fantasmagorii, která člověku bere dech a nutí ho se svíjet v hysterických křečích smích a zoufalého úděsu a strachu! Nemá to s filosofií ani tolik společného jako já se vzornou hospodyňkou, je to něco, od čeho je nutno se důsledně a naprosto izolovat, ani jedinou pravdu těmito lidmi objevenou nelze totiž přijmout, byla objevena v souvislostech, ve kterých není pravdou ani tehdy, jestliže jí je, rozumíš-li mi.

V jednom ze svých dopisů píšeš, že jsi svou filosofickou práci dělal po hospodách, při mé kundě, v zoufalství, cynismu a bezcharakternosti, jenom ne po knihovnách. Není to úplně tak, ale je to tak do značné míry, totiž je to tak beze zbytku bez ohledu na to, že jsi během této doby byl občas i v knihovně. Díky tomu je i v tom stavu, ve kterém je a ve kterém sloužila i jiným než čistě filosofickým účelům něčím, z čehož lze vyjít a na čem lze stavět. Nevěřím a asi nikdy neuvěřím, že se lze dobrat čehokoli ve filosofii suchou cestou, cestou vzdělanosti, vymydlené poučenosti. Pro pět ran do hlavy, co je vzrušivějšího než filosofie, a kde je ten člověk, který v ní něco udělá, vyloučí-liš ní tuto orgastickou vzrušivost, toho mi teda

najděte. Podobá se to mrdání provozovanému dokonale dezinfikovanými a zdravotně nezávadnými pilulkami – jenomže filosofie není zdravotně nezávadná, a nedá se takto provozovat. Zbav se prosím Tě traumatu z toho, že Tvoje filosofie není dost nezáživná na to, aby se stala ozdobou akademických knihoven, je to její přednost a ne její vada a především je to její největší naděje, nedopuť prosím Tě, aby se tato naděje utopila v krůpějích vzdělaného potu! Máš od Pánaboha dary, které má málokdo, kde bereš drzost, považovat je za zdroj mindráků a kde bereš odvalu, chtít se jich zbavit jenom proto, že několik blbců, kteří jimi obdařeni nejsou, má na tuto věc, co se odvažují nazývat názorem, a to dokonce názorem, který se od Tebe liší – ne od Tvého názoru, ale od Tebe, chápeš? Jestliže jsi měl zatím potřebu produkovat svou filosofii po hospodách, ukázalo se, že je to s dobrým. Proč tedy křečovitá potřeba pracnosti a vzdělání? Bude-li tato potřeba jednou opravdu spontánní potom samozřejmě, jedním z darů, které dílem máš a dílem sis dost draze zaplatil a vykoupil, je právě tato souhra potřeby se smyslem. To znamená, že jsi většinou měl potřebu dělat věci, které mají smysl, i když dokonce v daném okamžiku je to smysl, o kterém nevíš, nebo který se objeví až po čase, někdy dokonce po dost dlouhém čase. Spolehni se na tento dar, děkuj za něj Pánubohu kudy chodíš a nevracej mu ho poblitý křečí a pracovitostí, od toho Ti ho nedal.

Mohl by tě poslechnout a vzít Ti ho, byla bych na to opatrná, být Tebou, s dary se nahazarduje tímto způsobem, miláčku. Odpusť, nechci být sprostá, ani impertinentní, ale rozumíš mi přece, víš přece proč to píši a o co mi jde.

Spolehni se trochu na toho Pánaboha, on už ví, co dělá, a spolehni se taky trochu na sebe, nedostatek sebevědomí a podceňování vlastních možností je totiž jedním ze smrtelných hříchů, opravdu a doslova smrtelných, hříchů na které se umírá. Snad ještě spíš než na předceňování. Musíš si totiž být vědom svých možností, prostě proto, abys je prostě dokázal používat, abys s nimi dokázal udělat to, pro co Ti byly dány. Dost těžce bys jednou zodpověděl, že ses dal zaslepit něčím tak pofidérním, jako jsou mindráky. Skromnost v tomto smyslu totiž není ctnost, skromnost v tomto smyslu je v nejlepším případě blbost, ale to opravdu v tom nejlepším případě. Je Ti dána až fantastická fantasmie – něco co nelze nahradit čtením lepší či horší literatury – (někde jsem četla moc kouzelnou větu, že totiž fantasmie je něco, co si někteří lidé prostě nedokáží ani představit) fantasmie, která Ti dává několikamílový náskok. Fantasmie, která je živnou půdou poezie i filozofie, a živnou půdou věci, pro kterou zatím nemám jméno, totiž věci, která vzniká homogenní sloučeninou obojího. Nemohlo by se stát nic horšího, než že bys tuto fantasmii okšíroval a ouzdoval poučkami z filozofických slovníků. Že bys ji zavřel do jednoho pokoje pěkně na klíč, aby tě

nerušila v práci, kterou budeš provozovat ve druhém pokoji. Jestliže je reálná a skutečná naděje na to, že vydáš zralý plod (a one je) tedy jeidně tehdy, jestliže v něm budeš obsažen celý, s fuseklema, odporem ke knihovným, fousama, pivem, fantasií, intelektem, vocasem, se vším všudy. Nic mě nevzrušuje tak, jako naděje na dílo, které vznikne v přímé závislosti na všech těchto věcech, naděje na dílo, ze kterého nebude nic eliminováno, naděje na dílo necensurované, syrové, surové a obludné, ale absolutní. Na dílo, které nebude zdravotně nezávadné, po jehož konzumaci se bude blít a srát, po jehož konzumaci se člověka zmocní stejně pocit štěstí jako pocit hrůzy, na dílo, které nebude mít meze a nedovolí, aby mu byly meze kdykoli a čímkoli položeny. A o ničem nejsem tak přesvědčena, jako o tom, že tento plod vydáš v plné jeho sladkosti a orgastické křečovitosti. Ale právě proto nechci, aby sis jeho dozrávání oddaloval předsudky, které jsou z jiného světa, než je náš. Proto to všechno píši, jestli mohu nějak pomoci tento plod porodit, jestli mohu někde vlastním teplem pomoci jeho dozrávání (a já velmi chci), tak právě tím, že z odstupu, který mám mohu rvát hlasem, jakmile se na jeho dokonalosti, na jeho absolutnosti objeví stín či kaz. Žádný průser, který uděláš, žádný nesmysl a žádný zločin, kterého se dopustíš, není kazem. Ale malost jím je, a mindráky a podcěňování se jsou malostí, to přece víme oba. Rozuměj mi dobře, miláčku, je

to všechno neoddělitelně spojeno, to že Te miluji a to že chci s Tebou spát, s tím, jak lpím na Tvé práci, těžko říci, jaká podíl na tom, jak mě vzrušuješ, má Tvoje tělo, které tak důvěrně znám, a jaký podíl na tom má kterákoli z našich debat, opravdu to je těžké říci, mohu s tebou mluvit v posteli o filozofii a stojí mi v pozoru kunda, mluvíme-li o ní u stolu, nelze to přece nijak oddělit a odabstrahovat jedno od druhého. Chci s Tebou prokecat hodiny abych s Tebou mohla spát s chci se s Tebou promrdat k hodinám povídání, chci, musím totiž, vědět, že i toto spaní a tyto prokecané hodiny souvisí s Tvou prací, nemělo by to celé smysl, kdyby tato souvislost nebyla tak úzká, tak těsná a tak do sebe zapadající, jak si ji představuji. Snad se jednou dostanem až tak daleko, že budeme spolu opravdu se vším všudy, a bude to víc než štěstí, ale uteču z toho okamžitě, jakmile to ztratí tento jediný skutečný a opravdový smysl, uteču z toho a vezmu si za manžela komerčního inženýra se sparkatem, protože potom v tom nebude totiž žádný rozdíl.

A musím o Tobě vždycky všechno vědět, měj to na paměti, miláčku, musím vědět všechno beze zbytku. Nemusím vědět, co jsi dělal, že jsi nebyl týden doma, nemusím vědět, proč jsi přišel k večeři pozdě a ožralý tak, že tě museli přinést, to opravdu nemusím. Ale musím vědět to, co tě přineslo nebo naopak odneslo, musím vědět všechno podstatné. Nejsm husita a nevěřím na pravdomluvnost

ani na pravdomlupnost Tvoji, totiž na pravdomlupnost jak se běžně v soužití dvou lidí vyskytuje: „Řikal jsi, že přijdeš ve dvě hodiny a přišel jsi v osm a ještě k tomu za týden, teď mi okamžitě řekneš, která kurva tě odvedla od manželského krbu!“ a on řekne, že to nebyla kurva ale soudruh ředitel, který měl jmeniny a „to přece uznáš, miláčku, že jsem mu nemohl odřící!“, což ona uznává do té doby, dokud jí někdo neřekne, že ta kurva má blond vlasy a křivé nohy, načež následuje slzavá scéna „jak jsi mohl!“ a smíření v posteli, které má za následek dílem rozhojnění počtu rodinných příslušníků a dílem další kurvou, tentokrát černovlasou. Tak to je dobré, toho opravdu nejsem potřebná.

Ale musím vždycky vědět, že se mnou sděluješ podstatné věci, až k té mezi, ke které jsou vůbec sdělitelné, a snad ještě kus za ní. Ne proto, že to chci, ani proto, že máš sám tuto potřebu, ale proto, že je Ti to k něčemu dobré, že máš pocit a vědomí, že takto úzký kontakt je součástí Tebe, tedy i Tvé práce a že je tvůrčí. Musím to vědět proto, abych vůbec měla odvahu s Tebou být, abych měla vědomí, že na to mám právo, viš?

Opravdu tě nesmírně miluji – slovo miluji je tady trochu nesmyslné, protože to je ještě něco jiného, souvisím s Tebou vším, co je mi vlastní a to je ještě něco jiného než milovat – ale právě proto jsem v tomto vztahu naprosto svobodná a mohu ho ne zlikvidovat, ale zlikvidovat jeho

realizaci, jakmile by se touto realizací měl dostat do banální roviny manželských zvěrstev, páchaných na duchu i na těle. A právě proto jsem tak vyzbrojena citlivostí pro to, co je dobré a co špatné.

Chtěla bych, abys měl o mně naprostou jistotu, víš? Opět ne onu slabomyslnou manželskou jistotu, o tu nám nejde, a já si chvílemi s dost veselým smíchem říkám, že je se co obávat, aby nám tato jistota nespadla proti všem předpokladům do klína, abychom jednoho dne s humorem neshledali, že jsme si věrni až do morku kosti právě proto, že všechno ostatní ztratí přitažlivost a vybledne před možností mít jeden druhého. Ale o to nejde.

Chtěla bych, aby sis byl jist, že Ti bezezbytku patřím, že totiž neudělám nic a nepomyslím na nic, co by nebylo v jakékoli souvislosti s Tebou a co by Tě ohrozilo. Chtěla bych – a chtěla bych to poprvé v životě vůbec – abys byl u mně bezpečný. Tak bezpečný, jako jsem já u Tebe a ještě víc o to, že to nemá být jenom neosobní bezpečí vzhledem čert ví k čemu, k mému intelektu nebo k mému způsobu života, chtěla bych, aby to bylo bezpečí, které se týká jenom Tebe a je tu jenom pro Tebe, bezpečí nenarušitelné důvěry a nezranitelné důvěrnosti. Chci to jak už jsem napsala poprvé v životě, nechtěla jsem to nikdy pro nikoho a nedovedla jsem to po celá ta léta chtít pro Tebe. Vedle materiálních věcí, o kterých jsme už mlu-

vili, považují tuto svou minulou neschopnost za jednu z příčin našich trablů, moc jsme o tom v poslední době přemýšlela a myslím, že se nemýlím. Milovat někoho se musím umět, já jsem se to učila za dost vysokou cenu, nevím jestli s úspěchem, ale jedno vím jistě, že totiž se mi podařilo za tuto cenu a během této doby pochopit, co to vlastně je někoho milovat, a že jsi jediný člověk, ke kterému mohu mít vztah hodný tohoto profanovaného a banálního ale přesto přesného a jasného jména. Chtěla jsem Ti o tom něco říci během dneška, ale nějak mi to nešlo z huby, nebojím se banality a nemám strach před velkými slovy, pokud jsou na místě, ale prožívala jsem celé naše setkání příliš intensivně, než abych mohla moc mluvit.

Napadlo mě právě, že je to možná trochu nesrozumitelné všechno, ale snad mi budeš rozumět. Je to nějak snad tak, že se teprve při našich posledních setkáních ztratily zbytky „Stromků“, proto jsem se o nich dnes letmo zmínila. Snad si ani neuvědomuješ, jak pořád někde byly, jak křivily slova a deformovaly činy, i když už dávno šlo o něco jiného než v tom devětačtyřicátém. Ztratily se snad už dávno ze mne, ale byly ještě v mém vztahu k Tobě (prosím Tě, je mi rozumět?) byly v nepokornosti vůči tomuto vztahu, nenávidím slovo „pokora“ ale tady je na místě. I když už jsem věděla, jak velmi s Tebou souvisím, měla jsem stále otevřená zadní vrátka, vrátka která

jsem za poslední dobu nezavřela, nýbrž zazdila. Neumíš si ani představit, jak se mi ulevilo, když jsem si to uvědomila, vlastně jsem si toho totiž nebyla vědoma, dokud to bylo, víš? Uvědomila jsem si to mezi minulým a dnešním setkáním, je to jeden z důvodů, pro které mi bylo dnes s Tebou tak dobře a pro který jsem mohla být s Tebou tak nesmírně šťastná, ne vedle Tebe ale s Tebou to jsem díky tomu všemu nikdy totiž opravdově nemohla.

A to je také jeden z důvodů toho, že není nikde křeč, že není na nic spěch a mé dnešní „miluji“ není nikde netrpělivé, není naplnění strachem a obavami ani tehdy jestliže reálně uvažuji o tom, že bychom byli spolu, není hořčnaté i když je maximálně vzrušivé, nemá kolem sebe ani hráz v podobě toho „my se milujeme ale proto ještě spolu nemusíme být“ ani křečovité „my se milujeme a proto spolu být musíme,“ snad je to cesta k něčemu, v co jsem vůbec nedoufala, totiž ke vztahu, ve kterém nejsou kladeny požadavky. Snad je to cesta k tomu, v co jsem nechtěla uvěřit, totiž k situaci, kdy dva jsou víc, než jeden, jestliže se jedním stanou. Snad pod balastem moralit a uzákoněných mrdů, jak nám je prezentují náboženství všech dob a ras, snad pod tímto balastem je ukryta tato možnost a snad je nám dáno a chce se od nás, abychom ji uskutečnili. Těžko říci kdy a těžko také říci jak, ale snad je to to, o čem jsi mluvil a co jsem nemohla pochopit obtěžkána starými omyly a hříchy – v tom mají katolíci

pravdu, hříchy zatemňují mysl.

Lásko moje, nezlobíš se, že jsem se tak rozepsala a že zabíhám až do těchto podrobností a detailů, vid', miláčku, nezlobíš se proto ani trochu, doufám a domnívám se, že je dobře říci tyto věci i když bys je pochopil stejně a bez říkání, konec konců je řeč dorozumivací prostředek a k tomu byla vymyšlena. A tyto věci je třeba říci rychle, abychom o ně nezakopávali a nezdržovali se jimi, máme věru jiné starosti.

Je mi nesmírně dobře, nemám ani tušení o věcech budoucích, ani potuchy o tom, jak dlouhý čas nás ještě dělí od doby, kdy tohle všechno přinese své ovoce a kdy bude realizovatelné to, co jsme si připravili za ta léta podivuhodné koexistence, nemám ani tušení o tom, co všechno tomu ještě může přijít do cesty a s jakými obtížemi to budeme zvládat a likvidovat, ale je mi dobře a vím bezpečně, že je všechno v nejlepším pořádku a že se nestane nic, co se stát nemá. Ztratit Tě nemůžu a Ty nemůžeš ztratit mne, na to už je dnes krátká realita kolem nás i lidé, kteří se jí ohánějí, tak daleko už jsme, že tuto jistotu máme. Jak se to stane není naší starostí, nejsem tu za starostu a přepych této lehkomyšlnosti si dovoluji zcela beze strachu.

Konečně mám to slovo – odpusť, že tak nesouvisle přeskakuji – je to bezelstnost, prvně v životě mám bezelstný milostný vztah. A mám ho k Tobě, lásko moje,

jásala bych nad tím nahlas a s velikým pokřikem, kdyby nebylo půl jedné a kdybych neměla sousedy, kteří by to těžko pochopili, nemajíce ani bezelstných vztahů ani Tebe. (Nemohu za jejich chudobu, ale třeba by jim přišlo líto, kdybych jim ji zdůrazňovala).

To neznamená, že bych do teď seděla, kula proti Tobě lstivé pikle, to ani trochu ne, to je snad zřejmé. Ale nikdy dříve jsem neměla proti Tobě odvalu zůstat bezbranná a zranitelná, nikdy dříve jsem neměla odvahu ztratit beze zbytku vlastní suverenitu, ztratil sebe proto, abych Tě měla. Tato cena se mi zdála příliš vysoká, příliš riskantní. To, že se toto ztratilo, nepramení z důvěry, kterou bych dříve byla neměla a teď ji náhle nabyla, mám k Tobě úplně stejnou míru důvěry a úplně stejnou míru nedůvěry jako kdykoli předtím. Ale ztratila jsem strach o sebe, o své já. Jak bych Ti to vysvětlila, abys mi rozuměl – nejsem nijak nezranitelná, naopak, jsem zranitelnější než kdy jindy a nejsem taky klinický masochista, aby mi bolest, kterou bys mi v této situaci mohl způsobit, dělala nějak příliš dobře, právě naopak, nesla bych ji velmi těžce. Také to není tak, že tuto možnost vylučuji – i když je nepředpokládám, je zahrnuta v možnostech, s nimiž je nutno počítat. Ale je to asi tak, že dojde-li k něčemu, co bude bolestné a trápivé, jsem schopna to přijmout tak, jako cokoli, co souvisí s tímto vztahem, jako jeho součást, které nemám potřebu se vyhnout i když si ji nepřeji.

Nemám zapotřebí být předem opatrná ne proto, že bych byla tak silná ale proto, že je můj vztah k Tobě dnes příliš úplný, než aby s něj bylo možno vykrajovat kousky jako z kliškového guláše – tenhle chci a tenhle vyplivnu. Příliš úplný, než aby bylo možno nepřijmout cokoli, co přinese.

Prosím Tě, co je to za nesmysl, že tu nejsi? Co je to za volovinu, že Tě teď nemohu políbit, že si k Tobě nemohu lehnout, že Tě nemohu hladit, vzrušovat a vzrušovat se Tebou, že Tě nemohu ústy vzrušit až k orgasmu a cítit Tě v klíně a potom se s Tebou smát tomu, že Ti smrdí vousy tak, že v tramvaji bude mít průvodčí erekci, až Ti bude štípat lístek, že Ti nemohu dát v plen celé tělo od koz a kundy až po prdel k úplnéu zmrdání a přinutit Tě jazykem umně vhrouženým do prdele, abys stříkal s tváří křečovitě zrůzněnou, že Tě nemohu v sobě cítit téměř bez pohybu v palčivé něze milostné až k sentimentu, že Ti nemohu skřípnout ocas kozama a pyšně z nich potom utírat lepkavé sperma? Proč, propětrandohlavy, nemám Tvůj jazyk v kundě, když ho tam tak děsivě silně mít chci, proč necítím lechtivou bolest Tvého kousání chodidel, proč na tebe nemohu vystrčit prdel, abys jí zmrdal, pokousal, seřezal a polil spermatem, proč potom nemůžu vedle Tebe ležet a mluvit s Tebou o čemkoli, od filozofie až po nesmrtelnost chrousta, v samozřejmé důvěrnosti s jakou vedle sebe patříme a honit ti přitom mimochodem ocas jen tak z přemíry bujnosti? Proč si na Tebe nemůžu

lehnout s radostností něhy téměř bezpohlavní a povídat si s Tebou při souloži o tom, co jsme měli k večeři nebo jaké bylo počasí? Proč Tě nemůžu položit na břicho a omrdávat Ti prdel rukama, kozama, jazykem, poblebtat ji kundou, kterou mám mokrou při pouhém pomyslení na to, něžně ji oštipovat a řezat do ní tak, až zrudne jako nedospělá holčička, když ji v parku úchylný mrdálista nečekaně ukáže vocas? Proč si nemohu hrát s Tvou dírou, něžně oblizovat její vrásky a dloubat se v ní prstem, strkat do ní bradavky obou koz a třít o sebe obě Tvé pŭlky tak pomalu, že ti z toho vstane vocas a zduří se ti koule? Proč Tě potom nemůžu položit na záda a okusovat Ti bradavky, vylizovat pupek a brát obě koule střídavě do huby, až bys vzrušením hekal a prděl? Proč jsi teď, právě teď, nemůžu vzít tvůj ocas a strčit ho do podpaží, omuchlat ho vlasy a potahovat na něm kůži mezerou mezi chodidly, dráždit ho zubama a nechat zase klesnout, strčit si ho do prdele vytáhnout a strčit do kundy, a potom z něj slízat vlastní šťávu? Proč Tě nemůžu vyminetit a donést Ti v hubě sperma do Tvé huby, abys ho spolknul a zalikal se jeho pronikavou chutí, kterou mám na jazyku vždycky ještě dlouho potom, takže mi každé žrádlo chutná jako produkt Tvého vocasu, a když jím chleba s máslem, tak se to chutí podobá souloži? Proč Tě nemohu položit na záda a dávat Ti kozy do huby, abys je cucal s výrazem kojeněte, se zavřenýma očima a slastným mlaskáním? Proč

si potom nemůžu nad Tebe kleknout s kundou překrvenou rajcováním a nechat Tě, abys ji vylízal a prohrabal rukama tak, že mi celé tělo strne křečí a nachčiju Ti do huby, protože mi povolí všechny svaly? Proč Tě nemohu dráždit kozama po chodidlech a mezi prsty u nohou jen tak mimochodem, ale důkladně, až tě to nasere a vrazíš mi vocas do huby i s koulema? Proč Ti nemůžu dát nohy na ramena a nechat Tě dívat do své díry a prohlížet si mou kundu se studenou nestoudností, potahovat za její pysky a chlupy z takové blízkosti, že ucítím tvůj dech a vyteču bez Tvého jazyku? Proč Ti nemůžu udělat cucflek na prdeli a dělat ho tak dlouho, až se budeš svíjet na posteli a kousat zubama deku, tak dlouho, až Ti vocas vstane a zase lehne bez vystříkání, až mě budeš odstrkovat rukama a rvát za vlasy a potom ti vrazit jazyk do prdele tak hluboko, až ucítím chuť Tvých hoven a až mi prdelí utečeš ze strachu, že by ses posral, proč Ti ze vzteku za tento strach nemůžu vrazit prst do prdele a vykroužit tam orgasmus, při kterém Ti poteče ze všech děr všechno, co v nich je? Proč tu nejsi, aby mě položil na břicho a pomaloval mi prdel jako velikonoční kraslici až by z ní tekly malinké kapičky krve? Kapičky, ze kterých by se udělali stroupy, které bych cítila na prdeli ještě mnoho dnů potom? Proč tu nejsi, abys mi udělal cucflek na jamce v klíční kosti, cucflek, při jehož výrobě mi kunda překrvením ztvrdne jako starej chleba, až bude

při minetu šustit?

Proč tu nejsi, abys potom ležel vedle mne a hladil mne a říkal mi: „víš, holka. . .“ s výrazem, s jakým mi to někdy říkáváš, s výrazem a tónem pro který vím, co všechno tím chceš říct, abys mě hladil po vlasech, trochu humorně škrábal za ušima, a ujistil, že kdyby ta Klímoložka bydlela v Praze a ne v Brně, tak by ses k ní okamžitě rozběhl, protože tohle je teda na Tebe přece jen trochu moc a do prdele, s takovou Klímoložkou by to snad přece jenom bylo klidnější? V hloubi duše bych se nad tím červenala pýchou a skoro bych si trochu přála, aby sis to tedy zkusil, jestli ti to „klidnější“ bude k něčemu a pod vousy bych se chechtala při představě, jak za mnou přiletíš a vlezeš na mne jen ten vocas z Klímoložky vytáhneš a budeš přitom prskat zuřivostí, jak ti to „klidnější“ nebylo dobré k ničemu jinému, než že už jsi tu zase.

Proč s Tebou nemůžu mrdat s použitím všech sprostých a obskurních slov, která známe, slov kterých je plná huba a potom se nechat pojmout cudně a téměř stydlivě, abychom se vzápětí rozřechtali na celé kolo tak, že bychom do sebe vráželi v nepřičetném smíchu bříchama a prdelama? Proč vedle sebe neležíme na boku a nelížeme se vzájemně se soustředěním na svůj orgasmus i na orgasmus druhého, rajcování jedním víc než druhým? Proč neslyším Tvoje: „počkej“, když mám tvůj ocas v hubě, a proč se této špórovavosti spermatem a orgasmy nemůžu

vysmát a jen co vystříkáš Ti dokázat, že je to spořivost víc než jen nesmyslná? Proč Tě nemůžu olizovat unaveného a téměř už impotentního, olizovat a rajcovat při hodinovém minetu, nekonečném a úmorném, který končí křečí spíš trochu bolestivou než orgastickou, minetu při němž budeš mít rozjitřené smysly až k nervozitě a chvílemi budeš vidět všechno tak jasně jakoby na posteli ležel někdo jiný a chvílemi budeš trochu podléhat rajcu mého snažení a nepatrně sebou škubat trochu vzrušením a trochu snahou se vzrušit tím, že vzrušení předvádíš? A proč se potom vedle Tebe neprobudím a nevlezu na Tebe ještě v polospánku a rozespálýma očima a nepřehřívnu tě pod sebou díky ranní erekci, která není jenom ze vzrušení, nepřehřívnu polospícího a trochu překvapeného a zachyceného oběma rukama za mé kozy? Proč Tě nevidím, jak ráno lezeš z postele a nemohu Tě nechat vylézt v domnění, že jsem znovu usnula, přistihnout Tě nahého, jak se škrábeš v prdeli a chystáš se pokojně oblékat, nechat Tě obléknout několik nesmyslů jako podvlíkačky a ponožky a potom po Tobě skočit, servat to z Tebe a omrdat Tě na zemi tak vehementně, až Tě přejde chuť si znovu na sebe něco všet, lehnout si na zem a sprostě si hladit a rajcovat vlastníma rukama kozy a kundu a onanovat před Tebou tak, až by ses mi vytřel o stehna nebo o prdel? A potom, rozrajcovaného a chtivého Tě rajcovat a tvářit se, že se mi už nechce mrdat, poklimbávat si s Tvým ocasem a

dloubat se Ti v koulích, trochu Tě olizovat a nezučastněně koukat na to, jak se Ti staví vocas, chvíli Tě nechat zkoušet všechno možné od rajcování až po téměřškemravou naléhavost, potahovat Tě se stejným výrazem za fousy jako za vocas a foukat Ti na koule jak nejrajcovněji odvedu, až by ses nasrla tak, že bys mi seřezal prdel a vrážel ocas kam se dá, do huby, mezi kozy, do prdele, do kundy a nakonec mě postříkal od shora dolů tak, že by mi nezbylo, než se jít honem vykoupat, vlézt pod proud vody a drhnout se i vlasama, vlézt to koupelny, kam bys vlezl za mnou a vylízal mi kundu tak, až bys přitom stříkal znova?

Proč potom s Tebou nedělám nahatá s nahatým snídání opulentní a vydatnou, mávající s kozama nad pánvičkou s vajíčky, proč se neradíme, jak vylepšit to, co spolu kuchtíme a nejíme to pohodlně rozvaleni vedle sebe, ne gustýrujeme si, jak jsme si to dobře uvařili a nevylizujeme pánvičku chlebem a každý z jednoho konce, proč potom vedle sebe neležíme nasycení a spokojení až k funění, nedržíme se za ruce a nepovídáme si, nesouložíme spolu potom znovu, tentokrát s normálností tak absolutní, že se nám téměř nepodobá, já dole se zdviženýma nohama a ty nade mnou v pravidelném rytmu andělské posice, při níž je možné se políbit a jediná perverse je perverse dotýkajících se jazyků, souloží, která trvá dlouho, ale není únavná, a při které je blízkost nejmatatelnější a největší, souloží jejíž rytmus je chvílemi přerušován klidem, aby byl její

vrchol ještě o chvíli oddálen a není to spořivost a děje se to se samozřejměm souhlasem obou, souloží, při níž o sebe narážíme těli tak dlouho, až se k sobě přimkneme a není mezi námi mezera ani tak velká, abychom do ní mohli dát ruku a pohladit se, souloží, do které se vloudí trochu křeče teprve před jejím samotným vrcholem.

A proč potom vedle sebe neležíme s očima upřenýma na strop a téměř bez myšlenek, nebo s myšlenkami, které odbíhají někam daleko odtud ne proto, že bychom nechtěli myslet na sebe, ale protože se do nich mate polosnová únava a likviduje censuru bdění. Proč takto vedle sebe neležíme, to bych tedy opravdu ráda věděla a jestli mi to někdo vysvětlí, tak pro mne dost udělá, protože momentálně si to vysvětlit nedovedu, jelikož jsem mokrá a rozrajcovaná a chci Tě, teď hned a okamžitě a pravděpodobně nejsem žádnému vysvětlování příliš přístupná. Když se hnu tak to tu zavane mou kundou široko daleko a já se nechám něco vysvětlovat, to tedy zrovna! Mohla bych si honit kundu sama, ale já si nechci honit kundu sama, já chci Tebe a chci Tvoje prsty a ne svoje, chci Tvůj jazyk a Tvůj ocas, od toho mi vlastní prsty sotva pomůžou. Darma bych se rozrajcovala a bylo by to ještě horší, ono už takle je to husté.

Já to zase ráno všechno pochopím, to je vpořádku, ale nepřestane mi být líto dněšní noci, toho se nedovedu zbavit, nenaučila jsem se považovat vzrušení za něco, co

se má likvidovat v odříkání a zahánět jako d'ábla, a tak silné vzrušení jako je moje dnešní považuji za něco, co ne volá ale přímo řve po realizaci a ne po asketickém odříkání. Od tohodle jsem nedostala schopnost se takle rozrajcovat, takhle cítit v každém centimentru kůže nepřičetnou touhu po Tobě, abych to zaháněla studenou sprchou a pústem, to mi tedy račte prominout. A jestli jsou to d'áblovi nástrahy a ten d'ábel mi začíná být docela sympatický.

Jenomže ono to s žádným d'ablem nemá nic společného, nemá to dokonce ani nic společného s perversitou, i když je nutno přiznat, že nezúčastněnému pozorovateli by se to tak mohlo jevit, ale to by se mýlil. Ono to je totiž docela vpořádku a docela přirozené, nepřirozené je jenom to, že tu nejsi a že se to všechno neděje v plném popsáném rozsahu a snad ještě víc. To je tedy vážně dost nepřirozené a já nepřirozené věci nemám ráda, nikdy mi nepřirozenost tohoto druhu nebyla k ničemu dobrá a obávám se, že Tobě taky zrovna k duhu nejde. Proč by taky měla jít, může se Ti jediné vrazit na mozek jako se tam co nevidět asi vrazí mně, a to jsem tedy zvědavá, co to potom se mnou udělá. S Tebou ostatně taky. Ještě že ráno člověku tyhle nepřirozenosti tak nepřijdou, takže mám slabou naději, že když si po ránu umeju tu kundu modrojasem a pořádně spláchnu tak budu moct dokonce bez rizika mezi lidi, což bych tak jak jsem asi dost těžko,

přestože by bylo docela zábavné, pozorovat vzdouvající se poklopce a pohoršeně se ježící blond mikádička. Mělo by to něco do sebe, udělat by mi nikdo nic nemohl, omnipotence snad ještě není trestná, alespoň se mi to k sluchu nedoneslo. Jenom bych nerada vysvětlovala třeba rotě zříjelych vojáků, nahnanych do matičky Prahy za účelem shlédnutí hrobky českých králů, že se jich moje omnipotence netýká přesto, že jim v tramvaji smrdí pod nos. Nerada lidem haním co maj nejdražšího a hanět takové rotě řasu zduřelých ocásků by mi činilo jisté potíže, protože mě naučili společenskému taktu, čímž učinili chybu. Ale nezbylo mi nic jiného, jediný ocas, který nemám chuť pohanět a odvrhnout, vlastníš Ty, jenomže sis ho odvezl do Podola. Se vším všudy odvezl a já abych tu dělala ilustraci k Valérii, mohla bych si totiž pod tu kundu klidně napsat: „Cítila se býti opuštěná.“ Jestli to půjde takhle dál, tak si to pod ní taky napíšu a Tobě to napíšu pod vocas pokud ovšem budu mít chuť a čas pod něj něco psát až ho uvidím.

Jsou dvě hodiny odpoledne, posléze jsem včera šla přece jenom spát, dopoledne jsem si počestně vypůjčila váleček na malování a vracela se s ním pěšky přes most, přes který jsme včera šli, bylo to divné a nostalgické a kouzlené a hloupé a banální a nádherné, a teď jsem si přečetla, co jsem to včera naspala, myslela jsem si, že to nebudu moci poslat ani jinak předat, protože to bude

hrozně nesmyslné ale zjistila jsem, že kdybych Ti psala znovu, musela bych napsat všechno slovo od slova stejně, takže je to jasné a je to vpořádku, totiž je to v naprstém a desolátním nepořádku, je to prostě takové, jaké to být má.

Je už zase běžný den, čeká mě fůra práce (práce, to bylo vždycky moje, já nevím jak ten Marx může považovat práci za konstruktivní činnost, ale snad mu to umožňovala fabrika jeho manželky, protože jinak to naprosto není vysvětlitelné) nasadím si tedy šarži profesionální umělecké odpovědnosti (jednou Ti ji předvedu, to je veliká sranda) a budu dopisovat novelu. Doufám, že tam nenapišu nic, co by ohromilo mravnostní censuru, jsem ve stavu, kdy by se mi to mohlo docela snadno stát.

Kromě toho budu jezdit po zdech svého bytečku jakýmsi ponurým válečkem – je to stejně neuvěřitelné, jaké podivuhodné činnosti je člověk schopen – polezu přitom na štafle a budu se tvářit tak konstruktivně, že bys rázem zimpotentněl, kdybys to viděl Zimpotentněl a začal nahlas recitovat: „Má se oženit?“ – nic jiného by ti totiž nezbývalo.

Kdybych se nechtěla tím psáním mimo jiné uživit, začala bych asi psát ty memoáry, ale bojím se, že by se to mohlo dostat do nepovolaných rukou a vznikla by otázka, jestli jsem ten pravý člověk pro šíření osvěty v socialismu a jestli není riziko, že tu kulturní revoluci dovrším před-

časně. Ale rozhodně bych se na tom vyrajcovala jak na ničem, stejně si myslím, že naše životy jsou kabinetní ukázka dokonalého uměleckého díla a že by jako takové měly být zachovány generacím příštím alespoň v jaderném popisu. Kromě toho jsem si dnes znovu uvědomila, že i když se zdánlivě v mnoha věcech liší, jsou ve skutečnosti identické, totiž jeden každý je jenom polovinou druhého a teprve oba dohromady dávají smysl, který snad nemá v současné době a v této zemi obdoby. Byla doba, kdy mě tato jedinečnost naplňovala nezřízenou pýchou a byla také doba, kdy jsem z ní měla mindráky téměř smrtelné, dnes ji považuji za samozřejmou a jenom ji konstatuji, ale nevyměnila bych ji ani za nic na světě.

Uvědomila jsem si taky, jak obrovská míra životaschopnosti v nás obou je, nemyslím teď na to, že jsme nezkolabovali během těch nejsilnějších dob, myslím na to, že jsme je nejenom přečkali, ale dovedli dokonce použít a využít, že jsem je dovedli vychutnat a vybrat si z nich podstatné, to je tožít teprve skutečná životaschopnost. To, že člověk přežije pobyt na tomto světě i za okolností, za jakých jsme ho přežili my, to je prostý pud sebezáchovy, i když někdy hodně silný a mohutný. Ale to, že se nestane díky tomu všemu živou mrtvolou, to je něco, za co musím poděkovat Pánubohu se skutečnou a pokornou vděčností, život sám není žádný dar, život sám o sobě je peklo se vším všudy, ale tohle je víc než dat, to je už snad

něco, pro co znám jediné slovo – milost.

A jestli mě něco naplňuje optimismem a skutečnou nadějí, ne nadějí na něco, nadějí jako takovou, nadějí v jejím nejhlubším smyslu, tak jak potřebuji ke spasení, tak jak ji každý člověk musí mít, protože teprve v jejím jménu může být spasen, tedy je to empirickou zkušeností nabytá jistota o této milosti, ne o tom, že byla dána nám, ale o tom, že vůbec existuje. Jistota její existence v tomto kosmu, na této zemi, pro tyto podivuhodné bytosti, obdařené všemi možnými vlastnostmi a obdařené neschopností ji použít, pro bytosti které se podobají Bohu a byly k jeho obrazu stvořeny, aby ho potupily a oslavily, aniž je kterákoli z nich, kterákoli z nás, z bytostí lidských, si jenom stínem dovede představit toho, kterému se podobá jako vejce vejci. A to je smysl této naděje, o které mluvím, že totiž jejím prostřednictvím se tato naše fantastická slepota stává něčím jiným, než nezasluženým a nepřírozeným trestem za fakt existence, že se stává sladkou a slastnou pupeční šňůrou kterou jsme s ním svázáni a po které s k němu máme došplhat. Člověk nemusí mít víru a nemůže mít ctnosti, po kom by je měl, netvrd'tě mi, že Bůh je ctnostná bytost, je všechno možné ale není ctnostný, dokonalost nemůže být přece ctnostná! Ani víru ani ctnosti člověk nepotřebuje ke své spáse, jsem pevně přesvědčena, že budeme jednou překvapeni počtem těch, kteří byly zatraceni za své ctnostní činy. Ale musí mít

naději, opravdovou naději bez zjištnosti v jakékoli podobě, naději která ho nechrání před zoufalstvím, která ho nechrání před obludnou ztrátou všech lidských hodnot, naději která ho nechrání před ničím, dokonce ani před zatracením ne, ale kterou jednou donese někam nahoru nebo dolů nebo kam jako jedinou skutečnou hodnotu, kterou nese. Naději, která bude zvážena a nebude shledána lehkou, protože její váha je větší, než si snad při své slepotě dovedem představit.

Není každému dáno dostat ji s takovou jistotou, jako jsme ji dostali my, proto mluvím o milosti, opravdu to není každému dáno.

Jestli mi ještě jednou řekneš, abych Ti napsala pět či šest rádek, rozbiju Ti hubu bez sexuálních emocí, miláčku, doufám že je Ti to po tomto dopise jasné. Nebo ti opravdu pošlu šest řádek a to jsem tedy lačná, jak se na to budeš tvářit, ono je někdy dobře, vyplnit člověku o co žádá.

Už jsou zase samozřejmě tři hodiny, v noci jsem skončila ve čtyři, zacházím s časem dost hazardně. Ale nepovažuji tento dopis za ztrátu času, dokonce ho považuji za nejlepší využití času jakého jsem v daném momentě schopná. Budeš mít kromě toho na chvíli co číst, škoda že nemohu být u toho, umocnilo by to požitek pro oba. Dívala bych se ti chvílemi na obličej a chvílemi kradí na přirození, v pevné víře, že se čtení tohoto elaborátu projeví viditelně na obojím.

Budeme muset jít taky někdy na špacír, začínají hezké dny a já naše špacíry miluji jako máloco jiného, budeme courat někde po periferiích, obnovovat staré atmosféry a vytvářet nové, tak jak jsme to na svých špacírech vždycky dělávali, budeme je přerušovat zastávkami v periferních pofidérně vyhlížejících hospodách. Ty s pivem a já s limonádou, která mi nechutná a která je cítit sacharinem, ale která je nerozlučně spjata s těmito procházkami, budeme se povalovat po uprášených mezích a vracet se slastně unavení a šťastní a já si budu do kalendáříku malovat datum dalšího setkání, abych se jím mohla čtrnáct dnů těšit a ujistit se, že těch čtrnáct dnů vydržím bez újmy na duševním i tělesném zdraví, a abych po těch čtrnácti dnech mohla s údivem zjistit, že jsem to opravdu vydržela.

A budeme dělat plány do budoucnam, ne tak, jak se dělávají, tak, jak je děláme my, s naivní konkrétností a snad už konečně taky s vyhlídkou na jejich uskutečnění i když v sebe větší dálce.

Volala jsem dopoledne Oldřichovi, je ještě v nemocnici, takže nevím nic, čím bych Tě mohla potěšit, a nevím ani, jak tam bude dlouho, protože jsem volala už dost pozdě po poledni a nemluvila jsem s redakcí, jenom s vrátnou. Asi si zavolám v pondělí do redakce a zjistím, ve které nemocnici je, není-li mu nějak velmi zle, pokusila bych se to udělat tak, jak jsme o tom mluvili včera, už v době jeho

pobytu ve špitále. Záleží to také na tom, jak dlouho tam ještě bude, jedná-li se jenom o dny, jedná-li se ale o týdny, bylo by dobře se pokusit udělat i něco za daného stavu.

V pondělí ráno – totiž v deset – jdu do nakladatelství a až tam budu hotová, podívám se taky na tu Malou Stranu, abychom věděli, s čím můžeme počítat. Slibuji si od cimry pro Tebe nejen nějaké výhody pro nás oba, ale hlavně a především zlepšení Tvého psychického stavu, který je takový, že o této naléhavé nutnosti opravdu není pochyb.

Na výsledek jednání v nakladatelství jsem dost zvědavá, i když je prakticky jasný, a jdu tam dokonce i docela ráda, je tam opravdu dobrá atmosféra a lidi, se kterými se mi dobře pracuje, alespoň v tomto ranku. To mi trochu usnadňuje situaci, víš, kdybych měla dělat s bandou zříjelych svazáčků – mindráčků asi by to skončilo škandálem, který by nepřežili ani oni ani já.

Zatím se tedy měj pekně, je to tentokrát jenom dvánáct dnů a tak to bude o dva dny snažší, trochu si taky počteš a dokonce s kojím nadějí, že budeš mít potřebu mi něco napsat, takže to taky něco usnadní a snad to půjde. Do prdele, po třináctileté známosti vyvádíme jak milenci v Kartouze parmské, je to sice sranda ale je to tak a obávám se, že co vetchý stařeček s vetchou stařenkou budeme vivádět ještě víc než dnes, předpoklady bychom pro to měli. Budu si rvát šediny, když tě dnes neuvi-

dím a Ty si budeš rozčilením potahovat sněhobílý vous, budu-li mět na odpoledne odjet, počkej, jen si nemysli, že něco přeháním, dočkáš se. Opravdu hezké vyhlídky pro dva v podstivosti a slušném cynismu zestárlé intelektuály, o atomových válkách budeme mluvit popadající se smíchy za břicho nad tím, jaká to byla sranda, když po Národní třídě tekly ty střeva a budu-li se mět odloučit na dvě hodiny, potečou nám proudem slzy z vyhaslých zraků.

Teď si ještě hone dopřej dobrodiní masturbace, jestli jsi to ještě neudělal, dílem proto, abys vůbec mohl mezi lidi a dílem proto, abys nemusel přijet do Holešovic taxíkem, třímajícíce ocas v hrsti, a bude-li se ti chtít, tak mi během těch dvanácti dnů napiš – pět nebo šest řádek, miláčku...

— znovu jsem si přečetla, co jsem napsala a polekala jsem se, ale vysvětlovat k tomu už nic nebudu, tak jenom snad dodám to, že jak to stojí a leží to samozřejmě obsahuje všechno, tedy i to nejněžnější a nejbánálnější milování, i to nejněžnější držení za ruku a hlazení po vlasech a co já vím co všechno se v případě banální zamilovanosti dělá a provozuje. Měj to na mysli a paměti, abys nedostal z mého dopisu pocit, že se jedná o potřebu realizování jakýchsi emocí po výtce neuro – pathologicko – sexuálních – i když i to samozřejmě, ale nějak tak podivně nopathologicky – spíše zamilovaně. Ale snad už všechno pochopíš i bez komentáře a jestli nepochopíš tak je to zase celé na hovno a komentář není k ničemu, takže Ti to budu muset vysvětlovat až v praktickém životě, miláčku.

Snad už aby sme byli spolu, snad tohle tvoje živoření u manželského lože opravdu není k ničemu jinému než k lehtání pocitu vlastní zodpovědnosti – kdyby nebylo otce, byla bych asi taky daleko progresivnější. Takhle to nechávám na Tobě, ale moc dlouho to netahej, máme sice ještě velkou sílu danou nám filosofickým myšlením, máme mnoho času a mnoho jistoty, neboť se velmi milujeme a na nic nemusíme spěchat, ale do prdele jsem taky lidi, ne „jenom“ lidi, jak se to říkává, právě naopak, lidi se vším všudy, i tak obrovskou věcí jako je láska toho druhu, snad tedy abychom to taky trochu opatrovali a

nehazardovali s tím jako s bezcenou a nesmyslnou zamilovaností jakou trpívají ti, co jsou „jenom“ lidi.

Ahoj Honza

Černá lyra

Myslím, že Honza Krejcarová patřila do skupiny posledního roku surrealistické školy Karla Tiegeho... a tak jsem ji poznal až na té mé Hrázi Věčnosti s Egonem bondym, Vodsed'álkem, Sekalem i Medkem a samořejmě Vladimírem Booudníkem, který ten soatý čas bydlel v tom čísle dvacet čtyři, na Hrázi. Egon Bondy překonal surrealismus totálním realismem, přeložil pro tu svoji skupina Christiana Morgensterna.

... Honza měla krásné velké oči, dokonce měla i děti, které někdy přivezla sebou, jindy je svěřila Egonu Bondymu, který byl na vrcholu svých sil, stříkal a rozdával ten svůj totální realistický humor, a taky všechno to, co vyčetl... a on byl čtenářem nejen filosofie, nejen všech románů, ale i toho, co se ve světě začlo dít a dělo. A Honza psala taky básně, ale byla tajnosnubná, jakoby věděla co ji čeká. Jestliže Achmatovová o sobě říká, že je černou labutí, Honza byla labutí bílou s poraněnou perutí, ale s krásnýma velkýma a smutnýma očima

a se srdcem prokleté básnířky. V hlučné společnosti, sedávala jako perla na dně propasti, posunutým okem zírала tam, kam se dívali moudří rabíni, kteří přečkali několik pogromů. . . Pak za dva roky přestávali k nám na Hráz Věčnosti chodit nejen básníci a výtvarníci, ale i Honza. . . Zmizeli jako ponorná říčka a objevili se tu a tam, Bondy na Plovárně jednou za tři roky, a Honza mi zmizela na dlouho. . . a věděl jsem že Divoké víno, vydalo její text - Zpráva o mém otci. Honza se promítala do dcery Franze Kafky, možna že i jí byla, ale napsala knihu, která mne ohromila, protože byla psána mužským principem tvoření. . . A pak se stalo to, co už v sobě nosila jako dívka, byla v kriminále, a když se vrátila, vyplula jako ponorná říčka opět na Hrázi Věčnosti, já už jsem byl ženatý a tak jsme mívali občas doma Honzu, byla zbědovaná, ale nikdy nebyla na dně svých sil, vždycky ty její oči hleděli vzhůru a když se její prokletí básnířky i člověka bylo do očí bijící. . . Na ni jakoby vstala z mrtvých věta Joyceho. . . Umění je stará sviňa, která požírá své děti. . . To se sice stalo, ale Honza se nedala, tak moje žena a já jsme jí pomáhali, dokonce jsme byli poctěni tím, že jsme měli to štěstí v životě, že jí můžem nabýdnout to, co nutně potřebovala. . . Proto svým životem a svými básněmi a texty, je Honza prokletou básnířkou a Praha musí být hrdá na to, že její Osud, osud Honzy Krejcarové, je spjat se srdcem Evropy, Prahou.

Bohumil Hrabal, 4. 5. 1990

Poznámka vydavatele

Výběr výše uvedených, téměř neznámých textů, vytvoří odlišný pohled na Honzu Krejcarovou, než skýtají její oficiálně publikované práce. Tento v polohách české poezie nebývalý výraz však lépe charakterizuje její vnitřní svět, který upoutal a fascinoval mnohé další autory oné doby. „Všechny další věci, zejména ty, jež publikovala, byly psány Honzou Krejcarovou výslovně a uvědoměle jen pro peníze, a proto se co nejotročtěji snažily vyjít vstříc vkusu doby, což se jim též podařilo. Jen některé, jako črty z pobytu ve věznici, otiskované v Divokém Víně koncem šedesátých let, jsou psány bez ohledu na pouhé zpeněžení“ (E. Bondy, 1982).

Clarissa byla převzata z 1. vydání samizdatové edice Půlnoc z r. 1951, zlomek sbírky V zahrádce otce mého, vzniklé v r. 1948, pochází ze strojopisného opisu Františka Jůzka, dopis bez uvedení data (cca z r. 1962) pochází z archovu PhDr. Zbyňka Fišera, CSc.

Původní texty E. Bondyho a B. Hrabala byly napsány pro toto vydání.

Text. I. Vodsed'álka na zadní straně obálky představuje úryvek z jeho eseje Urbondy, zahrnutého do sborníku, který byl vydán k 60. narozeninám E. Bondyho (Pražská imaginace, 1989). Použito se svolením autora.

CONCORDIA

Biografie & bibliografie

Honza Krejcarová (Jana Černá) se narodila 14. srpna 1928 v rodině publicistky Mileny Jesenské (1896-1944) a architekta Jaromíra Krejcara (1898-1949).

Poté, co byla její matka Milena v roce 1939 zatčena pro svoji odbojovou činnost (zemřela v koncentračním táboře Ravensbrück) vyrůstala Honza pod svérázným dohledem svého dědečka prof. Jana Jesenského a u známých. Navštěvovala reálné gymnázium a grafickou školu. Vlivem intelektuálního prostředí, povahy a uměleckých sklonů matky začala vést nespoutaný bohémský život. Nikdy nebyla zaměstnána, živila se psaním a příležitostnou prací.

Několikrát vdaná má postupně problémy se zanedbáváním rodičovské péče o své děti, za což je v rozmezí let 1963-64 ve vězení v Pardubicích.

Její nadmíru komplikovaná životní pouť končí 5. ledna 1981 autonehodou.

knižní vydání:

Hrdinství je povinné (1964)

Nebyly to moje děti (1966, *Naše vojsko*)

Adresát Milena Jesenská (1969, *Klub mladá poesie, redakce Divokého vína*⁵)

časopisecky:

Klíče (1957, *Květy*)

Jak jsme měli Ištvánka (1959, *Svět v obrazech*)

Námět na povídku (1960, *Svět v obrazech*)

Hříchy pro beránka (1964, *Kulturní tvorba*)

Radost (1964, *Hlas revoluce*)

Taková psí historie (1968, *Svět v obrazech*)

sedm povídek v časopise Divoké víno (1968)

v samizdatu:

Clarissa (1951, *edice Půlnoc*)

V zakrádce otce mého (1987, *Revolver revue*)

z pozůstalosti:

Jak jsem jednou byla krásná (1978, *rukopis, podepsáno J. Ladmanová*)

---

⁵německy pod názvem Milena Jesenská vydalo nakladatelství Neue Kritik, Frankfurt, 1985

Obsah

Předmluva (Egon Bondy)	7
Clarissa	11
Ediční poznámka (Ivo Vodsed'álek)	25
V zahrádce otce mého	27
Dopis	31
Černá lyra (Bohumil Hrabal)	67
Poznámka vydavatele	69
Biografie a bibliografie	70

Jana Krejcarová
Clarissa a jiné texty

S předmluvou Egona Bondyho,
ediční poznámou Ivo Vodsed'álka
a doslovem Bohumila Hrabala

Vybral a sestavil Tomáš Mazal,
obálka a grafická úprava David Pohribný,
odpovědný redaktor Aleš Pech.

Jako svou 1. publikaci vydalo
nakladatelství & vydavatelství

CONCORDIA

BOX 482, 111 21 Praha 1

Vytiskla Grafia-Zlín

závod 4 - Kyjov

Stran 96. Vydání 1. Praha 1990.

Náklad 5000 výtisků.

Přepsal a v L^AT_EXu vysázel M.

Stran 75. „Pirátské vydání.“ Revize 2. Brno, 2007.

V prosinci 1948 mě volal Egon Body, abych ihned přijel do Slavie. V prázdné kavárně seděl s neupravenou mladou ženou, oblečenou v utahaném svetru a pánských kalhotách (což bylo v té době zcela nepochopitelné). S mírně šilhající Janou Krejcarovou.)

Honza, vysoce inteligentní žena, měla neobyčejný dar každého, s kým hovořila, přesvědčit. Její plány byly vždy tak krásné, ale především nerealizovatelné. Byla nepochopitelně nepraktická a žila většinou v nepředstavitelné sociální bídě. Samozřejmě zbytečně. . . Přinesla do naší malé společnosti nový pohled nejen na moderní umění, ale prakticky na všechny hodnoty. Obrátila naši pozornost na Dalího, především na jeho princip mystifikace a urážky. Její vyprávění bylo magické. Její schopnosti uvádět do omylu byla geniální. I úplně zřejmým lžím jsme bezmezně věřili. Její život demonstroval zoufalství i radost současně. Naučili jsme se navzájem bolestně zraňovat. Seděli jsme kolem stolu nazí a hráli na pravdu. Otázky byly opravdu kruté a vždy pravdivě zodpovězené. Otvírali jsme si bránu pekel i nebes současně. Bez nejmenší stopy cynismu. Crévelova věta „cynismus pro cynismus je cynismem proti pravdě“, byla v nás živá. Nemuseli jsme si ji připomínat. . .

Ivo Vodsed'álek

MILÁ A KOUZELNÁ ŽENO, JESTLIŽE TVÉ PERO
MOHOU VÉST GRÁCIE, PROČ BYS MU NEMĚLA DO-
VOLIT, ABY SE ŘÍDILO LÁSKOU.

D. A. F. DE SADE